

stand ofte er mest utvivlsom. Jeg paastaar altsaa, at Grænsen i Øjeblikket er vilkaarligt draget set med Invalidelovens Fortolkning for Øje, at denne Grænse overhovedet ikke kan drages paa Forhaand, og at det i alt Fald er ganske umuligt for lokale Sygekassemyndigheder at finde denne Grænse. Det kan maaske gøres af en Invalideret, der samtidig besidder neurologisk, kirurgisk, medicinsk og anden Specialviden, og ofte endda kun efter meget vidtløftige Undersøgelser; derimod vil den lokale Læge, hans Dygtighed i øvrigt uførtalt, meget ofte overfor den Art Tilfælde som Lidelser i Centralnervesystemet, Syfilis, deformerende Ledbetændelse og Epilepsi staa ganske usikker, hvis han skal skønne over, hvorvidt vedkommendes Tilstand i Øjeblikket er over, under eller i Nærheden af en Trediedel af Erhvervsevnen i Invalidelovens Forstand, rent bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Invaliditet vil blive værre og værre, eller den kun er at betragte som forbigaaende.

Rent sagligt ser jeg derfor ikke rettere end, at der vil komme en meget uheldig Vilkaarlighed ind i hele Systemet ved Forslaget i § 1, og at det ikke vil kunne undgaa, at der vil komme en Mængde Sager til Invalidefonden saavel som til Invalideretten, thi Fonden vil, hvis den skal undgaa de samme vidtløftige Undersøgelser, som Invalideretten ofte maa foretage for overhovedet at kunne udtale sig med nogen Bestemthed, have Valget imellem selv at foretage disse Undersøgelser eller at henvise Sagen til Invalideretten. Desuden kan man være temmelig sikker paa, at praktisk taget enhver Ansøger, der bliver afvist, vil appellere efter § 1, 4de Stykke, til Invalideretten, og denne Appel kan man ikke udelukke, da man ikke godt kan lade de enkelte Sygekassebestyrelser ude omkring være sidste Instans med Hensyn til Spørgsmaalet om Invalidforsikring, saa alle disse Sager undgaar man heller ikke. Jeg tror derfor afgjort, at denne Ordning, som er foreslaaet i § 1, hvor logisk og tiltalende den maaske end paa Forhaand kan se ud, i Praksis vil blive besværlig og usikker og utvivlsomt uforholdsmæssig dyr med Hensyn til Administration. Dette Synspunkt støttes i Virkeligheden ogsaa af alle de Institutioner, Indenrigsministeriet har spurgt, og som beskæftiger sig i det daglige med Administrationen af Loven. Saavel Invalideretten som Invalidefonden, Sygekasseinspektoratet og til Dels ogsaa Sygekassenævnet holder i og for sig principielt paa den nuværende

Ordning og fremhæver, at det nye Forslag vil medføre en mere vidtløftig og derfor mere bekostelig Administration.

Hvis man endda kunde hævde, at det var nødvendigt at gaa denne Vej for at undgaa, at de offentlige Midler bliver givet ud til urimelige Understøttelser, saa vilde jeg bøje mig, og saa tror jeg ogsaa, at man fra anden Side, hvor man er betænkelig, vilde bøje sig, men for det offentlige spares der faktisk intet eller næsten intet. Lad os en Gang se Sagen lige i Øjnene. Selv om man tænker sig § 1 gennemført, vil Resultatet alligevel ikke mindst paa Grund af den Vilkaarlighed eller Usikkerhed, der vil komme til at herske ude omkring, blive det, at Sygekasserne eller Invalidefonden netop vil tvinges til at blive meget forsigtige med Hensyn til at spænde en Ansøger om Invalidforsikring ud, og den stedlige Læge vil, hvad jeg ikke behøver nærmere at forklare, være endnu mere bange derfor, om end af andre Grunde. Hvem bliver det da, som vil blive nægtet Optagelse, maaske efter lange og besværlige Undersøgelser? Det vil blive de fuldstændige og vedvarende Invalidere, hvis Forsørgelse allerede i Forvejen næsten altid hviler paa det offentlige, eller som efter de hidtil gældende Regler straks kunde være gaaet over paa Fattiglovens § 63, 2det og 3die Stykke, og have faaet samme Understøttelse fra Kommunen, som Invalideloven hjemler dem, der kan støttes efter den. Det vil altsaa i det store og hele blive et Refusionsproblem angaaende Overførelse af en vis mindre Del af de Udgifter, der nu afholdes efter Invalidelovens Forskrift, til Kommunerne, som i Forvejen er meget haardt spændt for, men dette vil, forekommer det mig, være uheldigt baade fra Invalidernes Synspunkt og i Betragtning af det Stade, som den sociale Lovgivning i øvrigt er naaet til herhjemme. Det er en meget uheldig Reaktion, og den vilde, som bemærket, kræve en ret omstændelig og dyr Administration. Men dertil kommer et Forhold til, som jeg blev gjort opmærksom paa i Gaar, da jeg diskuterede Sagen med min Fuldmægtig i Invalideretten, at hvis man gennemfører § 1, saaledes som den højtærede Indenrigsminister her har foreslaaet den, kommer man ogsaa samtidig til at gennemføre en Ændring af Fattiglovens § 63. I Øjeblikket, da Forholdet er det, at Invalidegrænsen, om jeg saa maa sige, falder sammen med Sygekassegrænsen, er der givet alle, som ikke kan komme i Sygekasse, som kan bevise, at de ikke er raske nok til at komme i Sygekasse, Ad-